

عنوان مقاله:

زیباشناسی و ریشه یابی مفاهیم و نوع بیان واژه های فلاح و خسران در قرآن و نمونه های برگزیده آن در شعر عطار و حکایات مثنوی مولوی

محل انتشار:

نهمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای دینی، علوم اسلامی، فقه و حقوق در ایران و جهان اسلام (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

عبداله دن - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندرلنگه و بندرعباس

مریم علیمردادی - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندرعباس

خلاصه مقاله:

ریشه یابی واژه های کلام گرانمایه الهی و دست یابی به مفاهیم ارزشمند آن هر مسلمان و انسان خداجویی را به شگفتیوا می دارد و مایه استنباط قدرت لایزال حق در تبیین ، آموزش و شفاف سازی مفاهیم والای الهی خواهد شد.؛ بنابراین بر ما واجب است با کنکاشی وسیع و موشکافانه به عمق این واژه ها راه یابیم . در این مقاله هدف شناخت و استخراج مفاهیم بلند دو واژه فلاح (رستگاری) و خسران (زیانکاری) و دست یابی به ریشه های معنوی ، محتوا ، مخاطبان و حالات مختلف انسان های متصف به این دو واژه در کلام نورانی حق است . در این روش ابتدا واژه ها را با توجه به محتوای آن بررسی و سپس بین مفاهیم والای آن و اشعار شاعر بزرگ قرن هفتم که یکی از صاحب نظران بزرگ شعر عرفانی است رانمقایسه و نمونه های این مفاهیم را در شعر او بیان می کنیم. ارزش توجه به کلام الهی و شناخت پیشینه کاربرد های لغوی و معنایی معجزه الهی این تحقیق را ارزشمند می سازد . ادامه این ریشه یابی های لغوی را که برآمده از کتاب آسمانی است، بهمصداق «معنی قرآن زقرآن پرس و بس» می طلبد که سایر محققان نیز این روش را در پیش گیرند و دقت نظر بیشتری را مطمع کار خود قرار دارند.

کلمات کلیدی:

قرآن ، فلاح ، خسران ، شعر عرفانی ، عطار ، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734188>

